

KATARÍNA HOLETZOVÁ

SMRT PROKLETÝCH

STRHUJÍCÍ PÁTRÁNÍ PO PACHATELI RITUÁLNÍCH VRAŽD

Smrt prokletých

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Katarína Holetzová
Smrt prokletých – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KATARÍNA HOLETZOVÁ

**SMRT
PROKLETÝCH**

PŘELOŽIL MIROSLAV ZELINSKÝ

KATARÍNA HOLETZOVÁ

**SMRT
PROKLETÝCH**

*Věnováno Andrejovi,
nejlepšímu parťákovi z detektivní kanceláře,
která sídlila v jeho dětském pokoji.*

1. Část

*„Zní pochvalná píseň z Matčiných úst.
Matka je překrásný pták, který přinesl
našim prapředkům do domů oheň.“
(Velesova kniha)*

1. kapitola

Na kopci přezdívaném Praška vzplály ve všech světových stranách čtyři vatra. Zapálení každé z nich mělo svůj jedinečný význam. Severní vatra vypuzovala zimu a mráz, západní lákala sluneční paprsky, východní zajišťovala dostatek vláhy a jižní přivolávala nové potomstvo, které mělo být počato v letních měsících.

Jejich příprava trvala téměř týden, samotnou stavbu však měli muži hotovou v průběhu jednoho dne. Trámy naskládali křížem přes sebe a pak je ručně odřezávali, aby se konstrukce postupně zužovaly jako pyramida. Vnitřek vystlali suchými větvemi a odpadem z místní pily, mezi to na závěr nastrkali hadry polité benzínem. Když na ně dopadla velká zápalka, pohltil oheň výsledek jejich náročné práce za pár vteřin. Plameny šlehaly k nebesům a svou majestátností vzbuzovaly respekt.

První návštěvníci se na kopec začali trousit kolem čtvrté odpoledne, ale dalším v brzkém příchodu zabránilo nečekané vedro. Jen co začala teplota na teploměru klesat, lidí přibývalo a pod večerní oblohou se záhy ozýval hlasitý křik i zpěv povzbuzený alkoholem. Skupinka heligonkářů vyhrávala čím dál falešněji a získávala si stále více nadšených fanoušků. Děti pod nenápadným dohledem úzkostlivých

matek pobíhaly po okolí. Deky a igelity zaplnily Prašku a zapalování vater se rychle stalo pouhou záminkou k nevázané zábavě.

Oslavy letního slunovratu patřily k nejdůležitějším událostem ve vesnici. Tradice přetrvávala po staletí a jen málokdo z místních ji vynechal. Kdo nepřišel, jako by ani neexistoval. Byla to příležitost potkat se se všemi sousedy na jednom místě, popovídat si, zasmát se – jako za starých časů. Okolní svět se o obyvatele Terovců nezajímal a oni se ten svůj snažili co nejdéle udržet v tajnosti. Vysoko nad civilizací byli opět syny a dcerami svých předků, kteří přežili uprostřed lesů navzdory těžkým podmínkám.

Praška byla pro takovou událost ideálním místem. Tvarem připomínala klobouk, její hřeben byl široký a plochý, což ji odlišovalo od zbývajících špičatých kopců, které obklopovaly vesnici. Byla k domům nejbližší a přístup k ní byl téměř bezproblémový. Hustým lesem vedla klikatá cestička pokrytá zaschlým bahnem a prachem, podle nichž získal kopec své nelichotivé pojmenování. Trvalo necelou půlhodinu, než se návštěvníci dostali k opuštěné pasece. Jehličnany na vrcholu podivné hory zničil prudký vítr a seříznutý cíp se lety změnil ve směs pařezů, divoce rostoucí trávy a hlíny rozryté traktory. Na vyplněnou plochu se vešly mohutné konstrukce vater i desítky lidí.

Smrky vyrůstaly až ve strmém srázu o několik metrů níže. Lesy na Prašce byly odjakživa tmavší a hlubší než kdekoliv jinde v okolí.

Na dutém pařezu, mimo hlučnou společnost, seděla útlá dívka a bezděčně si prozpěvovala jednu z lidovek. Jemný dětský hlas zanikal v radostném křiku a praskání ohně doznívajícím z dálky. Linda chodila s matkou na slavnost každý rok, znala všechny tváře na Prašce, a přesto měla pocit, že se jí situace kolem vůbec netýká. Z bezpečné vzdálenosti sledovala malý zářivý předmět a nedokázala vnímat nic jiného. Takový zvláštní kámen ještě neviděla.

Velikostí a tvarem se nelišil od ostatních, v průměru měl sotva tři centimetry. Jeho nepřírozená načervenalá záře však vyzařovala teplo, které ji hypnotizovalo. Kámen byl jiný a sám. Ten pocit dobře

znala. Musela se ho dotknout, musela ho držet v rukou a mít ho u sebe. Ve skříňce se svými poklady by pro něj určitě našla vhodné místo.

Přistoupila blíž k ohni a pohled upírala na jeden jediný bod. Lidé okolo pro ni byli pouze zamlženou masou, jejíž jástot připomínal rozladěný kompars v muzikálu. Jako duch procházela mezi veselými obličejí spolužáků a jejich rodičů. Klekla si na špinavá kolena, opřela se o zem a sklonila se co nejbližší ke třpytivému předmětu. Ulevilo se jí, když zjistila, že jeho kouzlo nevyprchalo ani při pohledu z těsné blízkosti. Stále byl stejně fascinující, přitažlivější než drahokam.

Zhluboka se nadechla a pevně sevřela křehký kámen v dlaní.

„Lindo!“ ozvalo se polekaně. „Okamžitě pusť ten uhlík, popálíš se!“

Černé zornice se rozšířily hněvem. Sevřela rty, a přestože ihned po napomenutí začala cítit v dlaní nepříjemné pálení, přesvědčovala se, že kámen jen tak neodhodí. Tvář se jí zkrivila bolestí.

Spolužáci se během krátké chvíle seběhli kolem ní do kruhu, aby si scénu vychutnali.

V ústech pocítila slanou chuť slz. Už to déle nevydrží.

Doutnající uhlík pomalu sklouzl z malé dlaně a při dotyku se zemí se rozpadl na kousky. Samým studem nad vlastní hloupostí zrudla. Pokřiky dětí potupu jenom znásobily.

Linda na rozdíl od většiny dívek v jejím věku nebyla ráda centrem pozornosti. I popálená dlaň bolela méně než řeči, které následovaly. Nedokázala si na ně zvyknout. Krasňanová sem, Krasňanová tam. Bláznivá, hloupá, divná, prokletá. Její příjmení bylo jako jizva vypálená na čele Harryho Pottera. Musela s ním žít a neexistovalo nic, co by ji tohoto symbolu zloby a zkaženosti zbavilo.

Zklamaně svěsila hlavu a rychlým krokem se snažila prodrat z nepříjemného obklíčení dětských těl. Nadávky ji pronásledovaly až k osamělému útočišti na druhé straně Prašky. Dlaň jí zrudla a na čáře života bublal ošklivý puchýř. Fyzická bolest ji na chvíli uklidnila.

Ukazováčkem rýpala do popálené kůže a snažila se nevnímat skutečný důvod svého strachu.

Hlouček opilců však překřičel i tóny heligonky a přitahoval pozornost celé Prašky.

Vulgární shromáždění vedla její matka. Hlasitým smíchem čněla z čistě mužské společnosti a v leopardích šatech přímo prosila o aplaus nad každou nesrozumitelnou větou, kterou se jí podařilo vypravit z úst.

Linda se k ní během celého večera ani nepřiblížila. Plechovky piva pohozené na trávě a láhev domácí pálenky, kolující z úst do úst, se jí hnusily. Ale pach alkoholu a cigaret byl silnější než výrazná vůně ohně. Podle tohoto smradu vždy věděla, kde se její jediný rodič nachází, mohla by chodit kolem dokola poslepu.

Matka přišla na oslavu v dobré náladě. Už ráno ji viděla nalévat si víno do velkého hrnku na kakao. Iveta, jak ji pro sebe s odporem nazývala, si pískala známý hit a nakrucovala se před zrcadlem v nových šatech. Do kabelky, která byla údajně opravdu značky Louis Vuitton, vložila malou lahvičku s alkoholem a dvě krabičky Marlboro Light. Po chvilce přemýšlení dokonce sbalila ze spíže i balík křupek a slaných tyčinek, což bylo neobvyklé. Na občerstvení pro jiné většinou nemyslela.

Tuto pedantickou přípravu a veselost sledovala Linda s podvědomou hrůzou. Vůbec se jí to nezdálo a nemohla se zbavit zlé předtuchy.

Nebudu na to myslet, opakovala si a nutila se přijít na jiné myšlenky. Nebýt bolavé dlaně, jistě by si ukazováčky strčila do uší, aby se alespoň na chvíli zbavila opilého hlasu, který ji tak znervózňoval.

Nenápadně odkráčela dál od davu a zaměstnávala si hlavu zkoumáním přírody, kterou považovala za svůj domov více než velký prázdný dům uprostřed vesnice. Kopce byly zalesněnými výběžky posety tak hustě, až se mohlo zdát, jako by byly obrostlé mechem. Linda si představovala, že je obr, který přijde do země a hory používá namísto postele. Myslela si, že pro takového obra musí být dotyk

se smrky a jedličkami příjemný. Lehne si a klidně usne uprostřed hor, tam, kde to nejvíce miluje.

Způsob, jakým si opilý muž vynucoval pozornost, se návštěvníkům Prašky nezamlouval již od začátku. Hromovým hlasem přerušoval hudbu i zpěváky a vrážel do každého, kdo mu neúmyslně zkrřížil cestu. Nebrali ho na vědomí, dobře ho znali a věděli, že přílišný zájem jen povzbuzuje jeho agresivitu. Zvuk řinčícího skla se však nedal ignorovat.

„Cos to řekla? Cos to řekla?“

Hlavy se jako na povel otočily směrem k nejhlučnější skupince.

Mužův odulý obličej byl zdeformovaný hněvem, který dával najevo zastrašujícími gesty. V jedné ruce držel za hrdlo úlomek rozbité láhve, druhou tiskl hubené rameno ženy v leopardích šatech.

„Řekl jsem, opovaž se! Slyšíš mě vůbec, Iveto? Nikam nejdeš!“ Křičel na ni a svou bezvládnou obětí třásl.

Jeho partnerka se neobratnými pohyby snažila ze sevření vymanit. Odevzdaně se potácela a nesouvisle mumlala cosi o věrnosti a lásce. Pokleslá v kolenou visela na druhovi jako loutka pohožená na policiče v divadelní šatně.

„Slyším! Vždycky tě slyším, vždycky. Jenomže když ty mě nemáš rád.“

Rukama se snažila pohladit mužovo odhalené břicho hustě porostlé tmavými chlupy. Bezvládně šmátrala do vzduchu, což jejího společníka rozesmálo.

„Jsi nechutná a blbá, z pekla tě poslali, ty ohavo,“ odrkl s odpořem.

Iveta se po chvíli neúspěšného dokazování své lásky svezla zpět na trávu a ze země zvedla láhev slazené vody, aby zahнала sucho v ústech. Tvářila se, že se každou chvílí rozpláče, ale muž v rozepnuté košili se nenechal obměkčit.

„Nikam nepůjdu,“ uklidňovala ho mezi škytáním. Ale tato odpověď ho vůbec neuspokojila. Z výšky zhnuseně sledoval svou

sedící partnerku a nosem popotahoval hleny. Vypadalo to, že na ni každou chvíli plivne. Nakonec se však rozhodl pro razantnější krok. Rozehnal se k výkopu. Jeho tlustá noha ve vojenských botách se nebezpečně přiblížila k Ivetinu spánku.

Celá vesnice sledovala hrozivý výjev se zatajeným dechem, i heligonky ztichly.

Noha se však ve vzduchu zastavila, jako by si úder na poslední chvíli rozmyslela. Muž se nahlas rozesmál, zjevně spokojen se svým výstupem. Vylekaný pohled v milenině tváří ho pobavil. Naklonil se s úsměvem k opilé ženě a padající hlavu pevně sevřel v mozolnatých dlaních. Její rozcuchané hnědé vlasy zakrývaly šokovaný výraz.

Zatvářil se, že jí chce něco pošeptat, nakonec však na ruměnou tvář vlepil nečekanou facku.

Hlava jí odletěla na stranu.

„Fero, přestaň. Jsou tu děcka,“ prohlásil klidně jeden z mužů, který celý výjev pozoroval z těsné blízkosti. Byl to ženin bratr, nejbohatší muž z vesnice.

Na Prašce to zašumělo. Publikum přestalo předstírat nezájem a hořelo nedočkavostí po dalším dějství. Takové divadlo nikoho z nich nepřekvapilo. Místní se mohli spokojeně uvelebit na svých dekách a sledovat, co se děje. Kdyby to Fero přehnal, museli by zasáhnout, ale nikdo z nich nechtěl riskovat vlastní zdraví. S každým lokem vodky se mužova agresivita stupňovala.

Následoval další výkop a vystrašený křik. Iveta padla do trávy a propukla v pláč.

Tři chlapi otráveně vstali z udusané trávy a rozhodli se před očima celé společnosti dvojici oddělit. Nebylo zapotřebí moc síly.

Útočník chvíli předstíral souboj, ve skutečnosti však nedokázal protestovat. Párkrát se zamotal kolem vlastní osy a nakonec se sám nechal odevzdaně doprovodit z kopce. Jeden ze společníků ho objal kolem ramen a doprovázel prašnou pěšinkou směrem do vesnice.

Iveta si lehla k dece a hlavu teatrálně zabořila do dlaní.

SMRT PROKLETÝCH

Hudebníci opatrně spustili první tóny známého šlágru.

Když už to vypadalo, že scéna dosáhla finále a život na kopci se vrátí do zajetých kolejí, muž se znenadání otočil, popošel několik kroků blíže k davu a zahučel mocným hlasem.

„Je to dcera děvky!“ spustil nahlas, aby ho slyšelo celé osazenstvo. „Krasňanová, tvoje matka byla děvka, ty jsi taky děvka. Slyšíš mě vůbec?“ Ukazováčkem hrozivě mířil na milenku.

Lidé na Prašce se dívali jeden na druhého a nespokojeně kroutili hlavami. Nikdo neřekl ani slovo.

Fero zlostí kopl do nejbližšího kamene a setřásl ze sebe pomocníkovu ruku. Masitá tvář se leskla v záři vatra. Bylo mu jasné, že jeho představení pro dnešek skončilo. Ještě dvakrát zaklel a potácějící se zmizel mezi větvemi v hustém lese.

* * *

Obec Terovce se rozprostírá na slovensko-českých hranicích, necelou hodinu cesty od nejbližšího krajského města. Je obklopená zalesněnými kopci tak hustě, až to působí, jako by se v nich ztrácela. Má sto třicet šest obyvatel, malé fotbalové hřiště, pohostinství U Ferdina, hospodu Jelínek a hospodu v malém kulturním domě, jejíž jméno nikdo nezná. Má školku i základní školu, dětí je však tak málo, že se třídy každoročně spojují. Nejbližší pošta i malé zdravotní středisko se nacházejí v Kalinově, vzdáleném přibližně dvacet kilometrů jižně. Místní často říkají, že za Terovci je plot a za ním konec světa. Ve skutečnosti vesnice končí zastávkou autobusu a dál nevede větší cesta, jen úzké spletité cestičky do pustých údolí a neobydlených osad. Severně od obce vytvářejí kopce půloblouk, takže to vypadá, jako by byly poslední zábranou před státními hranicemi. Když se protrhá ranní mlha, horizont odhalí vysoké skalní pohoří rýsující se v dálce.

Pokud se v Terovcích ukáže někdo cizí, tak jen přes houbařskou sezonu nebo náhodou. Zatímco v sousedním Kalinově za poslední

roky vzrostl turistický ruch a v okolí přibývají horské hotely i rekreační chalupy, Terovce odolávají. Na mapě se totiž dají nalézt pouze v případě, že je velmi pozorně hledáte. Vyrostly uprostřed ničeho.

Milce a Robovi Svačinovým toto prostředí zcela vyhovovalo. Oba se zde narodili, chodili do školy, pracovali. Ani jeden z nich si nedokázal představit, že by vesnici opustil. Svou pozornost místo nadávání a brblání na nedostatek příležitostí obrátili ke zkrášlování obce. Dbali o dodržování „ducha Terovců“, jak tomu říkali, a stáli i za organizací oslav letního slunovratu. Nemuseli věšet plakáty ani svolávat hosty. Znali všechny Terovčany i s jejich problémy a životními osudy a jakákoliv událost se mezi pár desítek obyvatel rychle roznesla.

Hádka Ivety a Fera je nepřekvapila. Scénu sledovali manželé Svačinovi stejně znechuceně jako zbytek osazenstva, ale na rozdíl od sousedů po odchodu Fera neváhali a přistoupili k opilé ženě.

„Iveto, vstaň, prosím tě,“ přesvědčoval ji Robo za všeobecného veselí.

Podnapilí muži v okolí se předháněli v poznámkách o odhalených stehnech vykukujících zpod leopardích šatů. Nikdo z nich, ani Ivetin vlastní bratr, jim však nepřišel na pomoc.

Žena se bránila, mávala rukama ve vzduchu a popraskanými rty protlačila několik nesouhlasných slov. „Jděte pryč, nechejte mě tady, dejte mi pokoj.“

Chytili ji v podpaží a násilím zvedali, chodidla však měla stále obrácená do stran.

„Musím jít, položte mě!“ rozkázala arogantně a přitiskla si k ústům láhev.

Svačinovi bezmocně pokrčili rameny. Nechají ji tady, rozhodli se svorně a bez výčitek. Není důvod, aby se cítili provinile.

„Vezmu Lindu s ostatními dětmi domů,“ navrhla Milka, ale odpovědi se od ženy nedočkala. Osud dcery ji nyní nezajímal, po doušku vodky ožila a představa nevázané zábavy ji opět začala lá-

kat. Po několika pádech se svépomocí zvedla ze země a dotrmácela se až k nejbližšímu stromu na začátku lesa. Opřela se o kmen a nohou si podupávala úplně mimo rytmus písničky.

Svačinoři se po neúspěšné snaze vrátit lvetě alespoň zrnko důstojnosti rozdělili. Milku čekala cesta do vesnice společně s hrstkou matek a místních dětí, které měly být doma ještě před setměním. Jako učitelka to považovala za svou povinnost, obávala se jen, že vyrazili pozdě.

Cesta byla prudká, šlo o starou svážnici, kudy traktory po bouři stahovaly do údolí popadané stromy. Ve tmě mohla být tato trasa náročná, jinak netrvala ani půl hodiny. Oheň z hranic jim chvíli svítil na cestu, jeho záři však postupně nechávali za sebou.

Najednou se jí zdálo, že se mezi nedalekými větvemi kdosi pohnul. Lekla se, že některé z dětí uteklo pryč, zástup za nimi byl roztroušený. Ale kdo by se odvážil jít rovnou dolů strmým svahem? Už na rozbitou cestu kolem Prašky děti nadávaly. Popošla několik kroků k lesu a zakřičela. „Haló? Je tam někdo?“ Šramot utichl. Vrátila se tedy zpět ke svým svěřencům a zavelela k odchodu. Neměla chuť bloudit hustým lesem, vyhýbala se mu stejně jako většina Terovčanů.

Po chvíli se na svůj pocit zapomněla. Cestou se pustila do družné debaty s matkou jedné třetačky. Neměla šanci zaslechnout, co se děje na konci zástupu.

„Lindo, víš, co dělá taková děvka?“

Dívka odvrátila pohled od svého trýznitele a dál mlčky kráčela z kopce. Jako vždy zůstávala pozadu, byla příliš opatrná a příliš pomalá.

„Ukážu ti to, chceš?“ zeptal se vtíravým hlasem.

„Vypadni, nebo zavolám paní Milku.“

„Ó, ty jsi dnes nějaká odvážná, Lindo. To se mi líbí,“ bručel puberták s podobenou pletí a pevně ji chytil za popálenou dlaň. „Ale nikoho nezavoláš, protože tě nikdo neuslyší. Všichni jsou už daleko před námi,“ procedil s neupřímným úsměvem.

Linda si všimla podivných záblesků ve spolužákových očích. „Pusť mě, nebo dostaneš,“ odsekla stále pevným hlasem, ale rty se jí už začaly třást.

To ho rozesmálo. Nepřitažlivá tvář posetá zanícenými uhry se otočila k davu.

„Kluci!“ zvolal, „... kluci, dcera děvky tvrdí, že dostanu, tak se pojdte podívat! A hádejte, co od ní dostanu!“

Několik členů jeho party se otočilo. Sebejistý teenager zvedl Lindinu ruku do výšky jako skalp, kterým přivoloval kamarády k sobě.

„Pusť mě!“ opakovala hystericky a trhala předloktím, aby se uvolnila z bolestivého sevření. Smečka odhodlaných pubertáků se k ní rychle blížila. Šli potichu, aby nevzbudili pozornost matek a učitelky v prvních řadách zástupu, ale jejich výraz mluvil za vše. Strachy se jí stáhlo hrdlo, měla ho plné zadržovaných slz a hlenů. Připomínali hladové vlky, kteří se po dnech půstu dostali k vytoužené potravě.

Snažila se zachovat rozvahu, myslet na kopce a místa, která milovala, ale hluboko v hrudi jí bublal hněv. Neznámý pocit sílil každou vteřinou a zatemnil všechno ostatní. V tom momentě neexistovalo nic jiného než odplata.

„Tumáš,“ zaútočila nečekaně a vši silou kopl spolužáka těsně pod koleno. A pak znovu a znovu. Nemohla přestat. Vytrhla se z jeho sevření a rukama mlátila kolem sebe jako pomatená. Párkrát se jí podařilo trefit mastnou tvář, někdy to odneslo rameno či břicho. Zdálo se jí, že ani nedýchá, že její srdce nebije. Jako by někdo jiný vstoupil do toho útlého těla.

Kluci zůstali překvapeně stát a s hrůzou sledovali nečekaný výjev.

„Co to děláš? Přestaň! Přestaň!“ ječel zbaběle mladík a poskakoval na jedné noze. Z očí mu vytryskly slzy a popraskané rty se zkřivily do grimasy. Když se v šoku svalil na zem, aby unikl dalším ranám zaťatých pěstí, jeho kamarádi se rozběhli na pomoc. Prach na silnici se zvířil pod dusotem robustních tenisek.

Teď nebo nikdy, pomyslela si Linda, rozhlédla se kolem a bez rozmyslu se rozběhla mezi stromy. Musí uniknout.

Střemhlav se řítila mezi větvemi do houštiny a trvalo jí hodnou chvíli, než si uvědomila, že malí tyrani svůj boj vzdali hned na začátku.

„Běž si, ty malá děvko! My si na tebe počkáme!“ zakřičel náctiletý agresor a hodil po ní na rozloučenou šišku. Po chvíli se opřela o kmen smrku a vyčkávala, jestli se parta nevrátí. Ale jediné zvuky, které zaslechla, byly hlasy dospělých nahoře na Prašce. Ozývaly se z neurčité dálky.

Co teď? Vrátím se, nebo počkám, dokud nebudu mít jistotu, že už jsou ve vesnici? Z kapsy kalhot vytáhla mobil a s hrůzou si uvědomila, že je půl desáté. V lese se pomalu rozhostila tma.

Vítr se rozběhl mezi větve a z jeho svištění dostala Linda strach. Znělo to, jako by se stromy mezi sebou dorozumívaly vlastní řečí. Bušilo jí srdce. Neohrabaně ťukala kód do mobilu, aby si posvítila na cestu.

Vtom zaslechla pískání.

Zadržela dech a otáčela se, aby zjistila, odkud přichází. Ozvěna jí to ztěžovala, zvuk slyšela každou chvíli z jiné strany. Měla co dělat, aby se nahlas nerozvzlykala strachy.

Musí to být jenom někdo od nás, uklidňovala se. Duchové přece neexistují a divoká zvířata neumějí pískat.

Když spatřila bílý plášť zachytávající se o stromy, raději by přivítala ve své společnosti ducha. Nikdo jiný ve vesnici takový zvláštní oděv nenosil, musel to být on – Bohdan, člověk, který jí každou větou připomínal, jak ponižující je být Krasňanová. Místní léčitel neměl s její dětskou duší slitování. Povyšoval se nad většinu Terovčanů, tvrdil, že má nadpřirozené vlastnosti, a ji považoval za prokletou.

Linda se otřásla odporem. Nechtěla, aby ji objevil takto samotnou.

Ale Bohdan se břišky prstů dotýkal jednoho ze smrků a vůbec si jí nevšímal. Překvapeně sledovala jeho pohyby. V ruce měl malý

kapesní nožik a čepel tiskl velmi zlehka ke kůře. Něco do ní zaujatě vyrýval a se svým výtvořem byl zřejmě nespokojený. Odstoupil na dva kroky od stromu a pozorně se na něj zadíval. Při práci si hvízdal.

Stál jen pár metrů od Lindina dočasného útočiště. Ještě pevněji se chytila stromu, jako by v něm hledala záchranu. Potřebovala se zbavit jeho přítomnosti. Nesměl ji objevit samotnou uprostřed houštiny.

Buch! Hodila co nejdále od sebe kus suché větve, aby muže vyplašila. Podařilo se. Hvízdání ustalo. Zvedl překvapeně hlavu a vydal se zvědavě k místu, kde zvuk zaslechl.

„Je tu někdo?“ zeptal se polekaně.

Po chvíli pískání zcela utichlo a bílý plášť jí zmizel z dohledu.

Pousmála se nad vlastní šikovností.

Nesmím být slabá, musím už jít, nesmím se bát, znělo jí v hlavě. Houstnoucejí tma jí však bránila v odhodlání. Zdálo se, že je v obklíčení. Z jedné strany na ni čekala parta tyranů a dál v lese se procházel Bohdan. Obou setkání se bála. Chvilku se jen tak potulovala po okolí, dokud si neuvědomila, že už vlastně vůbec netuší, kde je.

Chodím v kruhu, zjistila, když podruhé rukou ohmatávala tentýž vyschlý pařez a na prstě jí zasychala smůla. Musela tu bloudit alespoň hodinu. Poprvé v životě se jí zmocnila panika. Měla pocit, jako by oslepla, tu a tam narazila do stromu, klopýtala o kořeny a tílko s ramínky měla potrhané a špinavé. Vůně jehličí, kterou v létě vždy milovala, se jí drala do nosu jako znamení vlastní záhuby.

Po čase se jí zdálo, že slyší zvuk heligonky. Zaposlouchala se pozorně, aby se nenechala zmást ozvěnou. Při pomyslení, že je pouze kousek od Prašky a všech známých tváří, se šťastně rozběhla za zvuky. Strmé stoupání oznamovalo, že se blíží k cíli.

Upatlaná, uplakaná, téměř po čtyřech se přidržovala větví a lezla nahoru. Musí se vrátit zpět mezi lidi. Jinak zde může zůstat navěky, říkala si, když stoupala vzhůru srázem.

Měla před sebou poslední převýšení. Hlasy se ozývaly stále blíž. Čekalo ji už jen pár minut v tomto tmavém lese, což jí dodávalo energii. Ale větev, které se přidržela, byla ztrouchnivělá a ona se s bezradným mácháním rukama skutálela zpět dolů tím posledním strmým svahem. Plakala zuřivostí, klela a modlila se.

„Pane Bože, dej mi světlo, které by mě vyvedlo z této strašné situace. Pane Bože, prosím, nezapomínej na svou oddanou Lindu a sešli jí světlo.“

Když se postavila na nohy a neúspěšně se snažila zapnout svou starou noki, aby zjistila, kolik je hodin, uvědomila si, že v lese opravdu něco svítí. Vypadalo to jako vatra, jako oheň založený někde mezi stromy. Linda překvapením otevřela ústa.

Bůh jí seslal světlo.

Plamen se však přibližoval a údiv se rychle změnil v hrůzu. Něco, co stále více připomínalo bublající lávu vytékající ze sopky, utíkalo, stejně jako ona, nahoru směrem k Prašce a zakopávalo o kořeny. Odhodila mobil a z posledních sil se rozběhla do strmého svahu. Vyskočila a zachytila se rukama o mladé stromky trčící ze země. Plamen se stále přibližoval a jeho záře ve tmě připomínala něco nadpозemského a ďábelského.

Už jen pár metrů a uvidí celou vesnici. Utíkala jako o život a z hrdla se jí dral křik plný zoufalství a děsu.

Robo Svačina položil plechovku piva na zem a překvapeně se ohlédl směrem k lesu. Díky světlu z vatry jasně rozeznával útlou siluetu. Byla to běžící dívka, špinavá a podrápaná. Společnost ztichla a několik mužů se jí mlčky vydalo naproti. Po chvíli se ozval mezi lidmi šum. Šokovaná dívka nebylo to jediné, co les vyplivl.

O pár vteřin později se do kopce vyšplhalo něco dalšího, něco, co mohlo ještě před chvílí připomínat tělo. Nyní to připomínalo spíše kus hořícího polena. Vlasy, oblečení i ruce, kterými někdejší tělo v panice hýbalo, se změnilo v plameny. Tvář byla zcela černá, příšeře zůstalo pouze jedno oko, které svou bělostí svítilo ze

KATARÍNA HOLETZOVÁ

znetvořené hlavy s ohořelými chomáči vlasů. Z pootevřených úst se ozývalo nesouvislé chrčení, které mělo zřejmě znamenat volání o pomoc. Více už však toho ze sebe ústa nevydala.

Asi pět metrů od hloučku lidí dopadlo tělo na zem a v křečích se válelo po zdusané trávě. Vesničané stáli v hrůze opodál a na pekelný výjev se dívali beze slov.

„Zavolejte někdo doktora!“ vykřikl kdosi po chvílce a další se snažil z dálky polít tělo coca-colou. Bylo však už pozdě. Netrvalo ani minutu a tělo zůstalo nehybně ležet na zemi. Plameny pomalu pohasínaly.

Šokovaným lidem trvalo ještě několik vteřin, než se odvážili přistoupit blíž. A přestože se Irena snažila Lindu zadržet, dívka se rozběhla směrem k doutnajícímu tělu. Připomínalo rozžhavený uhlík, který před pár hodinami držela ve své dlani jako vzácný kámen. Při pohledu na ohořelé kusy leopardí látky jí všechny předešlé starosti připadaly navždy ztracené v nenávratnu.

„Mamíííííí,“ zaznělo nad lesy.

2. kapitola

„Gut mórnink,“ přivítali ho.

Ve třetím patře policejní stanice působil tlumený smích nakažlivě. Spouštěl se od stolu ke stolu, od kolegy ke kolegovi jako nebezpečná lavina.

René Juhász vnímal úšklebky na tvářích nových spolupracovníků, ale na posměšky nereagoval. Bez jakékoliv změny výrazu odhodlaně kráčel do své kanceláře.

„Helou, mistr Orange,“ dodal další z mužů a dětinské chichotání přerostlo v hromadný záchvat smíchu.

Nic. Bude se tvářit, že se nic neděje. Tak jako každé ráno v posledních dvou týdnech. Vždyť je to jednou přestane bavit.

Dlouhou chodbou hlavní kanceláře prošel vzpřímeně. Když se za ním konečně zabouchly šedé plechové dveře a on zůstal v malé vyhřáté místnosti sám, spokojeně si oddechl. Šedé, pod pažemi zpcené sako odhodil na věšák, špinavé špičky bot otřel o kalhoty a svůj vzhled pro jistotu zkontroloval v kulatém zrcadle s fialovým rámem. Šlo o jediný předmět, který zanechala v kanceláři její bývalá majitelka.

S nadějí si pomyslel, že se kolegové tentokrát bavili něčím opravdu konkrétním. Možná má na košili flek od zubní pasty

nebo ve vlasech kusy jídla. Ale nic takového na sobě v zrcadle nepozoroval.

Musel si přiznat, že kdyby měl na tváři přilepený rovnou celý kus mozzarellové pizzy, nevypadal by o nic hůře než ve skutečnosti. Pleť měl velmi světlou a kvůli malým jizvičkám, pozůstatku planých neštovic, působila hrudkovitě, jako kvalitní balkánský sýr. Jeho hlava byla kulatá, oči nevýrazné, rty nevýrazné, postava nižší a zavalitá. Così však na jeho vzhledu výrazné bylo – husté zrzavé vlasy. Byl to ten odstín oranžové, který připomínal neonový zvýrazňovač. Svítily už zdálky a určitě by ho díky nim dokázali identifikovat i v té největší tmě. Jako dítě, a zejména v pubertě, si kvůli nim vytrpěl množství pitomých poznámek. Říkali mu Zrzek a Mrkev, ty přezdívky z duše nesnášel.

Po chvíli nespokojeného hodnocení vlastní tváře si pomalu sedl ke stolu. Monitor pracovního počítače odsunul na kraj a z látkové tašky s logem Batmana vytáhl svůj soukromý MacBook Air. Odmítal fungovat na čemkoliv jiném. V životě dodržoval jen několik zásad, a ta pracovat výhradně s Apple produkty patřila k těm základním.

Další zásadou, kterou si však teprve plánoval osvojit, byla ranní rozcvička.

Než počítač zapnul, roztáhl prsty na rukou a sepal je v pěst. Tento rituál opakoval několikrát za sebou, následně zabořil rozevřené dlaně do stolu a opatrně nadzvedl zadek tak, aby zatížil horní část zad a lopatky. Tento cvik mu dal pokaždé zabrat. Nakonec zavřel na deset vteřin oči, aniž zatížil víčka, a znovu je otevřel. Snažil se do cvičení zapojit i brániční dýchání, jak ho učila Silvie, ale jakmile z nafouklého břicha vypustil vzduch, hlasitě si řfhnul.

„Konečně, Juhászi. Alespoň vidím, že i vy jste chlap,“ ozvalo se nečekaně.

René překvapeně vykulil oči. Zaneprázdněn cvičením neslyšel nikoho vcházet, ale někdo přece jen otevřel těžké dveře a dostal se do jeho svatyně.

Pod zárubní se tyčila postava statného vousatého šedesátníka, s potměšilým úsměvem na kulaté tváři se opíral o futro.

Místností se rychle rozšířila vůně cibule.

„Snídal jste míchaná vajíčka?“ potáhl nosem ředitel policie a v koutku úst mu zacukal úsměv.

René v hlavě přehodnocoval různé odpovědi, dokud nepochopil, že žádná z nich není dostatečně vhodná. Seděl před vypnutým počítačem se zavřenýma očima a říhal. Dá se toto vůbec nějak vysvětlit?

Upřel tedy na šéfa prázdný pohled a beze slov čekal na svůj ortel.

„No nic,“ zahlásil ředitel po chvilce trapného ticha a na tváři se mu usadil mnohem vážnější výraz. „Vidím, že se odpovědi ohledně vaší snídaně nedočkám. Mám ale mnohem důležitější otázky. A ty se týkají vaší práce. Pevně věřím, že vás jedno říhnutí neodrovnalo natolik, abyste zůstal zaražený během celého rozhovoru.“

V jeho tónu ucítil ironii.

„Samozřejmě. Promiňte,“ vyšlo z něj nakonec.

„Skvělé. Tak pojďme na to.“

Vypadalo to, že od něj šéf očekává nějaký projev, jenže on netušil jaký. Stáhl břicho a zavrtěl se na židli v naději, že jeho nadříczený promluví první. Nic se však nedělo, tak se jenom hloupě usmíval.

„Haló! Juhászi! Odpovězte mi. Máte alespoň šajnu o tom, proč jsem tady? Nebo vám mozek v dnešních vedrech úplně změkl?“ Zněl již opravdu rozzlobeně.

René pomalu začal tušit, o čem bude řeč. Popravdě přemýšlel už delší dobu, proč si ho šéf zatím nedal předvolat. Všechny ty posměšky a ponižování a neschopnost spolupracovat. Takto se v kolektivu fungovat nedá, to mu bylo jasné. Nečekal však, že se to bude řešit až dva týdny po jeho nástupu. Trpěl už opravdu dlouho.

Každý den si říkal, že situaci s kolegy nějak urovná. Půjdou na pivo, seznámí se, možná skamarádí. Večer co večer si plánoval slova, kterými k nim promluví, ale zatím nikdy nenašel odvahu.

Nakonec usínal s představou, že všem vykřičí, že on tu neměl být a že on tu vlastně ani vůbec být nechce.

Policistou se stal proti své vůli. Otec zastával významnou funkci na policejním ředitelství v Bratislavě a vždy toužil po tom, aby syn pokračoval v jeho šlépějích. Přestože byl René již jako dítě nešikovný a namísto fotbalu s kamarády upřednostňoval odborné knihy a později počítač, otec neochvějně věřil, že se ze syna stane dobrý strážce zákona. René by mu určitě oponoval, kdyby otec jen pár dní před maturitou nezemřel na infarkt. „Bylo to jeho přání, udělej to kvůli němu,“ nabádala ho matka a jemu nezbývalo nic jiného než souhlasit.

Roky na policejní akademii považoval za nejhorší fázi svého života. Celou dobu v koutku duše velmi dobře věděl, že se mezi fyzicky zdatné chlapy, kteří se nemohli dočkat své první zbraně, dostal jen po známosti. Spolužáci mu to dávali pocítit a on znovu utíkal ke hrám a play-stationu. Po matčině smrti zůstal úplně sám, jediní kamarádi, se kterými trávil čas, se skrývali pod přezdívkami ve virtuálním světě. Nikdy se s žádným z nich nesetkal.

O nic lépe se necítil ani na policejním prezidiu, kam nastoupil téměř ihned po ukončení studia. Vyfasoval vysněnou pozici na oddělení pro počítačovou kriminalitu, a přestože ho práce bavila, jenom málokterý z jeho kolegů si k němu našel cestu. Makal dvanáct hodin denně, vybíral si ty nejsložitější případy. Ale dobrými výsledky se nikdy nedokázal pochlubit. Každou úspěšnou kauzu si přivlastnil někdo jiný z týmu. Jeho dřina přinášela těm nejneschopnějším lajdákům z policie příplatky a speciální odměny. Cítil se jako tažný kuň, který na svých zádech vláčí obrovský náklad, a když se mu po náročné fušce podaří vše přinést na určené místo, ve žlabu už není ani kousek žrádla. Pak stačí, že se pokazí jedna jediná věc. Jeden jediný nezajímavý případ, který mu proteče mezi prsty. A na čele se objeví nálepka SELHÁNÍ. Odstřel, převelení, neschopnost a ztráta důvěry. To byla slova, kterými ho tehdejší šéf se smutkem v hlase počastoval. „Tohle se prostě nemůže opakovat, ne na mém oddělení, Juhászi, zkuste to jinde.“

Chtěl oponovat. Má přece dlouholeté zkušenosti v kyberkriminalitě, vyzná se v souborech a systémech jako nikdo jiný, je ho zapotřebí, čeká ho kariéra, měli by si ho vážit! Ale žádná z těchto myšlenek neopustila jeho hlavu. Nakonec pouze zbaběle souhlasil a svěsil hlavu. Za pár týdnů přijel se dvěma kufry na železniční stanici na severozápad Slovenska.

Toto je můj nový domov, pomyslel si s hrůzou. Vysoké kopce hrůzostrašně zakrývající horizont a hrstka lidí potulujících se po ulicích s igelitkami v rukou. Nic vzdálenějšího od svého snu o úspěšném policistovi s praxí v IT si ani neuměl představit. Kvůli výraznému maďarskému přízvuku, který zdědil po obou rodičích, mu na nádražních záchodcích sotva rozuměli. Přišlo mu, že si ho kolemjdoucí prohlížejí jako slona v zoo, bál se být jen promluvit. Jejich libozvučná slovenština mu trhala uši.

Rychle pochopil, že to nebylo šťastné rozhodnutí. Na krajské kriminálce hledali člověka se zkušenostmi. Volali po posile, která se orientuje v prostředí násilné kriminality, chtěli drsného chlapa do terénu. Potřebovali doplnit tabulku a v Bratislavě se potřebovali někoho zbavit. Stal se odfajknutým políčkem ve výroční statistice.

Skutečné problémy začaly, když ho šéf požádal, aby se svým kolegům představil a uvedl něco z předchozích zkušeností. Poctivě si připravil podrobnou prezentaci o svém očekávaném přínosu pro místní sbor. Myslel si, že z něj na oddělení, které před svým příjezdem považoval za venkovské a nezkušené, udělá množství údajů a grafů hvězdu. Když poprvé vstoupil do místnosti, v osazenstvu to zašumělo. Zaměstnanci kriminálky zřejmě čekali namakaného policistu s charismatem Jamese Bonda. Takového, který jim předá zkušenosti ze světa a navrch přidá několik zábavných vtipů. Po chvíli váhání se před ně postavil on. Zrzavý uhrovitý třicátník, který vraždu viděl jedině v počítačových hrách a který nejvíc na světě nesnášel mluvení před publikem. Cítil, jak se mu ve tváři začínají objevovat červené fleky studu, s tím svým nešťastným maďarským přízvukem pouze dokola opakoval úvodní slova.

Muži jeho slabost okamžitě odhalili. Spustil se na něj proud odborných otázek, na které nedokázal odpovědět, a stále více a více se zamotával do vlastních slov.

„Could we switch in English?“ zeptal se ramenatý chlap za hromadného smíchu všech přítomných. Předstírali, že jeho slovům kvůli přízvuku nerozumějí, což ho rozčililo k slzám. Barva jeho tváře se sjednotila s neonovými vlasy.

„Hey, Orange, rozumíš nám?“ posmíval se další z party. „Jak chceš hledat mrtvolu, když neumíš ani mluvit? Nebo se budeme bavit anglicky?“

Poprvé v životě si uvědomil, že práce, kterou dosud považoval za obdivuhodnou, je jen práce úředníka – pracoval s dokumenty a vyhodnocoval. To mu šlo. Byl poctivý a měl vytříbené logické myšlení, snadno a rád přicházel k závěrům, které ostatní přehlíželi. Nikdy nebyl policistou v pravém slova smyslu, takovým, na kterého by byl otec hrdý.

Během následujících dvou týdnů se v tom jen utvrzoval. Stal se terčem vtípů a jejich zlomyslnost se den za dnem stupňovala. Čekal, že mu kolegové namažou kliku od kanceláře zubní pastou nebo udělají nějaký jiný kousek jako z dětského tábora.

Překvapilo ho, že šéf nešťastnou situaci, do níž se dostal, přehlížel. Měl pocit, že se pupkatý muž nerad mísí do konfliktů v kolektivu, často zdůrazňoval, že ho zajímají výsledky.

Nyní však seděl přímo před ním, smál se jeho nešťastnému říhnutí a tvářil se, že čeká na nějaké důležité vyjádření.

Má si sypat popel na hlavu? Nebo ho přesvědčovat o svých schopnostech?

Znovu se zhluboka nadechl a nešťastný pohled upřel přímo na nadřízeného.

Ale toho už zjevně přešla trpělivost.

„Juhászi, pokud nezačnete reagovat, tak přísámbohu zavolám do Bratislavy, ať mi oskenují papíry o vaší svéprávnosti! Snad tam nedrželi devět let na oddělení něměho!“ praštil šéf do stolu a v jeho

hlase už nebyl ani náznak úsměvu. „Četl jste to? Četl jste tu zprávu?“

Mimoděk pootevřel ústa. „Jakou... jakou zprávu?“ Vysoukal ze sebe. Teď už opravdu netušil, co se děje.

„Poslal jsem vám to mailem, proboha.“

René se snažil zapnout pracovní počítač, ale obrazovka se ne a ne rozsvítit. Zpod hustých vlasů mu začaly pomalu stékat krůpěje potu. Z nervozity loktem zavadil o svůj MacBook, a ten s bouchnutím spadl na zem.

Šéf se vztekle zavrtil na židli. „Pracovní doba začíná v sedm, ne o půl desáté,“ řekl úsečně.

V rychlosti natákal přístupové heslo do své mailové schránky dvakrát nesprávně. Třetí pokus se podařil a před ním se na obrazovce rozsvítily doručené zprávy. Kromě e-mailů od správce sítě byla šéfova zpráva jediná v celé schránce. Zastyděl se za vlastní zbytečnost.

„Je to článek z novin, naše informace nejsou tak bombastické. Ti neschopní regionální pisálkové znovu zveličují,“ vysvětloval šéf, zatímco se přesunul za jeho záda.

„Doufám, že alespoň čtete noviny,“ pokračoval muž a René ucítil jeho dech na krku. Mimoděk se otrásl.

Jasně že čte noviny. Guardian i Independent. Každé ráno s iPadem na záchodě. Ale místní plátky do rukou nevzal celé měsíce. Politika ho nezajímala a lokální celebrity neznal. Drobné zločiny z regionů považoval za méněcenné a hloupé. S mezinárodním IT zločinem, kterému se nedávno věnoval, měly málo společného, a nevěnoval jim tedy žádnou pozornost.

To, co po chvílce rozklikl ve zprávě, ho však zaujalo. Titulní fotka v článku byla ilustrační, ale silná. Na stole v márnici leželo ohořelé lidské tělo.

Velký titulek hrůzu ze snímku ještě znásobil.

Šokující! Žena z Terovců uhořela během oslav slunovratu. Jde o pomstu?

Pustil se do čtení.

Iveta K. (37) z obce Terovce na severním Slovensku svou dceru už neobejme. V sobotu během místních oslav v přírodě zemřela tragickou smrtí, kterou si neumí vysvětlit ani její nejbližší. „Je to velmi smutné! Byla to dobrá žena, všichni jsme ji měli rádi,“ vzpomíná sousedka zesnulé. „Takový hrozný konec si opravdu nezasloužila.“

Iveta oslavovala společně se svými sousedy jen pár kilometrů od svého domova. Šlo o tradiční posezení na počest nejdelšího dne v roce, letního slunovratu. Matka teprve jedenáctileté Lindušky se během večera záhadně vytratila a Terovčané ji znovu spatřili až před půlnocí vycházet z lesa. Oblečení na těle jí hořelo a oheň jí požíral tvář. Po chvilce trápení padla na zem a v bolestech zemřela.

„Na ten pohled nikdy nezapomenu,“ popisuje sousedka. „Vypadala jako hořící pochodeň. Nejprve jsme ani nevěděli, kdo to je. Báli jsme se být jen pohnout.“

Zda tato žena uhořela náhodou, nebo jde o záměr, ukáže policejní vyšetřování. Sousedka zesnulé však naznačuje, že by mohlo jít o pomstu. „Nikdo přece neshoří jen tak,“ dodává a vyzývá policii, aby si na smutný případ z Terovců pořádně posvítila.

Článek byl podepsán pouze novinářskou zkratkou a Reného překvapil i fakt, že se nikde neuvádělo jméno sousedky, která mluvila o pomstě. Nikde neviděl ani důvod, proč by chtěl někdo ženě ublížit. Text si přečetl dvakrát za sebou, aby se ujistil, že všemu porozuměl. Pak se otočil k šéfovi, jehož těsná blízkost ho znepokojovala.

„Kde jsou ty Terovce?“

„Daleko v prdeli, směrem na sever. Nikdy jsem tam nebyl,“ pokrčil muž robustními rameny. „Říša vám mailem pošle všechny informace ze spisu. Původně to měli dělat kluci z okresu a přiznám se, že nebýt toho článku, smetli bychom to celé ze stolu. Ale můžete se na to podívat, ať máte co dělat, dokud se tady nerozkoukáte. Ostatní mají práce nad hlavu. Tvrdí, že to je nešťastná náhoda, ta ženská se prý ráda napila a v hospodě ji viděli častěji než doma. Takže je

docela možné, že se pouze někde opilá vyválela v benzínu a chtěla si zapálit cigaretu.“

René se snažil nedat najevo zklamání, že mu nabízejí případ, který všichni považují za nešťastnou náhodu, a snaživě pokračoval s dotazy.

„Vyválela v benzínu? To je dost neobvyklé.“

„Třeba ne. Co já vím. Setkal jsem se už s tolika případy, že mi to divné vůbec nepřipadá. Chytili se toho nějací pisálkové a dali to na web jako velkou věc. Tipuju, že zítra to mají v novinách celostátní deníky. Uhořela zaživa v okurkové sezóně. Bude to senzace.“

„Hm,“ zamyslel se a četl zprávu znovu. „Možná že se opravdu někdo chtěl pomstít.“

Šéf ho spokojeně poplácal po rameni.

„Je to na vás, Juhászi. Pokud se něco v té díře událo, odhalte to. Spoléháme na vaše znalosti z prezidia. Stalo se to na hranicích, takže by vás to mohlo zajímat, možná je to nějaký mezinárodní gang žhářů, co se scházejí na internetu,“ zahlásil s neskrývaným cynismem, zatímco se těžkopádně zvedal ze židle. „I pokud by se vůbec nic neudálo, dejte mi vědět co nejdřív. Pošlu vám kontakt na našeho člověka v tom regionu. Komunikujte s ním, dokud vám nepřidělíme nějakého parťáka. A pamatujte – jedněte rychle, jinak nás noviny zvalcují,“ dodal na závěr a zabouchl za sebou plechové dveře.

René si upravil kravatu, roztáhl prsty na rukou a na deset sekund zavřel oči. Brániční dýchání tentokrát vynechal. „Jedněte rychle, jinak nás zvalcují,“ zopakoval si potichu a provedl cvičení znovu. Když oči otevřel, uvědomil si, že před tíživou otázkou neunikne. A co teď?

To, co bylo pro ostatní jen rutina, jemu přišlo jako nejsložitější případ všech dob.

Nikdy na ničem podobném nepracoval. I spálené tělo na fotce ho vystrašilo. Vždy měl po ruce někoho, kdo řekl, co a jak. Kam je třeba jít. Komu zavolat. Na co se zeptat. On jenom zkontroloval

shromážděné informace, sedl si k nim a přemýšlel. Nebyl mužem činu. Bez podpory to prostě nezvládne.

„Silvie?“ Napsal do chaty okénka na obrazovce počítače a čekal na odpověď. „Silvie, jsi tu?“

„Utíkám na taxík,“ zabzučela odpověď.

„Silvie, dobré nebe, je to úplně hrozné,“ prsty se rychle rozběhly po klávesnici. „Dorazil jsem pozdě do práce a přišel ke mně šéf, myslel jsem si, že mi bude nadávat, ale nakonec jsem dostal případ.“

Žádná reakce nepřicházela.

„Možná je to vražda,“ snažil se ji navnadit.

„Napiš mi víc, nestíhám odepisovat.“

„Nějaká žena uhořela někde v lesích. Je možné, že to byla nehoda, ale šéf chce, abych to prověřil. Dal mi to na starost. A já fakt nevím, co dělat. Jsem tu úplně ztracený. Nezvládnou to a vyhodí mě.“

„Proč bys to nezvládl? :)“ uklidňovala ho smajlíkem, ale i tak se nedokázal zbavit pocitu, že za ni slova útěchy píše robot. Zjevně ještě honila taxík a odepisovala ve spěchu. „Nesmíš se bát. Vzpomínáš si na ten případ hazardních her, který jsi vyřešil úplně sám?“

„Ale to nebyla vražda!“

A kromě toho to ani nebyla tak docela pravda. Za kauzu odměnili Tibora Malachovského ze stejného oddělení. Občas jí prostě musel zalhat, aby si před ní udržel vlastní hrdost.

Představoval si ji, jak ve volných šatech utíká rušnými londýnskými ulicemi s telefonem v ruce. Třeba ji jeho psaní obtěžuje, ale v tomto případě má na její podporu nárok. Potřeboval, aby se mu věnovala.

„Nesnášejí mě,“ stěžoval si v naději, že zareaguje. „Jsem jediný člověk, který si tu s kolegy vyká. Mluví na mě anglicky, tváří se, že mi nerozumějí, dělají mi naschvály. Žádná pořádná práce mě tu nečeká. Zasloužím si lepší kariéru...“

„To je blbost,“ vstoupila razantně do rozepsané konverzace. Zjevně už seděla v taxíku. „Vzpomeň si, jaké to bylo, když jsi začal pracovat na prezidiu, pamatuješ? Stále jsi mi o tom psal. Chtěli z tebe

udělat vařiče kávy a ty ses nedal. Máš svou hlavu a to je dobře. Kašli na to, co si myslí ostatní. Podívej se, kam jsi to dotáhl! Poslali tě na jiné oddělení, protože tě potřebují. A tvůj nový šéf ti věří, proto ti dal takový náročný případ.“

A přestože v posledních větách nebylo ani zrnko pravdy, nadouval se pýchou jako kohout.

„Tak nebuď nekňuba. Ženy nechtějí nekňuby, ale silné chlapy.“

Poslední věta jeho nadšení zchladila. Čekal, jestli ještě něco napíše, ale nakonec se rozhodl převzít iniciativu.

„Mám za tebou o víkendů přiletět? Ukážeš mi město jako minule. Bylo by to úžasné. Možná ještě seženu dobré letenky.“

Ihned poté, co odeslal poslední slova, měl chuť praštit hlavou do stolu. Naléhá! Příliš naléhá!

„Ráda bych, ale nemůžu. Cestuju do Štrasburku, neříkala jsem ti to?“

„Ne.“

„No vidíš. Jedu do Štrasburku. Na čtyři dny a mám fantastický hotel. Pak ti to napíšu, ok? :)“

Pochopil, že už není cesty zpět. Chtěla naznačit, že stěžování už bylo dost.

„Ok,“ přitakal a přemýšlel, jak oddálit konec konverzace. Neúspěšně.

„No nic. Běžím na mítink a ty bys měl taky něco dělat, jinak ti uhoří polovina země. Čau.“

Čau, řekl vlastně sám pro sebe. To byla celá Silvie. Na jedné straně nejlepší opora na světě, na druhé straně realista, která ho nenechala dlouho žít v sebeklamu. Ale znala ho a věděla, jak ho nakopnout. Ten, kdo řekl, že žena má vždycky pravdu, se vůbec nemýlil. Zřejmě to tedy řekla také žena. Ženám by měli všichni naslouchat.

Silvii poznal přes internet a psal si s ní už šest let. Žila v Londýně a několikrát do roka se setkávali v jejím malém bytě na předměstí. Pokaždé se na rande těšil jako zamilovaný školák. Líbila se mu, byla malá, baculatá a v obličejí měla odhodlání a elán, který jemu

tolik chyběl. Nikdo mu tak nerozuměl jako ona, vyznala se v něm, podporovala ho. V kontaktu byli každý den. Vlastně byla jediným člověkem, se kterým navázal nějaký vztah. Díky ní a jejím zprávám, mailům a obličejí na skypu nebyl na světě sám. Musel jí dokázat, že svou energii na člověka, jako je on, neplýtvá zbytečně.

Znovu se zhluboka nadechl a nově motivován se pustil do čtení spisů, které mu přeposlal kolega. Poznámek bylo málo, případ zjevně nikdo nepovažoval za důležitý. V principu se dozvěděl jen o něco více než z novinového článku a šéfových slov.

Oslavy slunovratu, o kterých až do dnešního dne nikdy neslyšel, se uskutečnily na kopci zvaném Praška nedaleko malé obce Terovce. Iveta Krasňanová se po deváté hodině večer pod vlivem alkoholu pohádala se svým druhem Františkem Stupňanem. Později ji nikdo z místních neviděl a ani nehledal. Před půlnocí se však nečekaně vynořila z lesa v předsmrtné agonii. Vesničané zavolali záchranou i policii, ale bylo pozdě. Než dorazil na místo lékař, žena ležela na trávě už přes hodinu mrtvá. Lékařská zpráva říkala, že utrpěla vážné popáleniny prvního a druhého stupně na osmdesáti šesti procentech těla, oheň jí vážně poškodil i vnitřní orgány a způsobil smrt. Pokožka a oblečení nesly stopy po hořlavé látce, benzínu.

Policisté vyslyšeli svědky i rodinu – bratra Jaroslava Krasňana a nezletilou dceru Lindu Krasňanovou. Místní údajně netušili, proč žena uhořela, ve výpovědích opakovali, že požila nadměrné množství alkoholu, a považovali to za příčinu jejího smutného konce. Svědectví byla téměř totožná. Ve spise chybělo vyjádření partnera, Františka Stupňana. Policisté ho neměli odkud získat, doma se od nešťastné události neukázal. Údajně nešlo o nic neobvyklého. Alkoholik v minulosti zmizel i na několik dní. Jedinou stopu, která by mohla naznačovat, že nejde jen o nešťastnou náhodu, téměř okamžitě vyloučili. Františka Stupňana z oslav slunovratu odvedl kamarád a po půlnoci se společně opíjeli v hospodě s několika dalšími svědky. Domů se vydal až poté, co zaslechl sanitku spěchající za jeho družkou.

Byla provedena i domovní prohlídka u zesnulé, nenašel se dopis na rozloučenou, v domácnosti nic nechybělo. Benzín pocházel pravděpodobně z kanystrů, které se nalézaly v údolí pod Praškou nedaleko družstva. Ty byly kvůli bezpečnosti zabaveny a podle pravidel uskladněny.

Případ se měl podle doporučení ve spisu prošetřit po finální verzi pitevní zprávy a výslechu Františka Stupňana. Předpokládá se však nešťastná náhoda. Opilá žena spadla mezi kanystry benzínu a sama si způsobila smrt, když si chtěla zapálit cigaretu.

Ten naivní závěr Reného překvapil. Nechápal, jak se někdo může vyválet v benzínu a pak si zapálit cigaretu a uhořet. Kdyby šlo o mezinárodní zločin, myslel by si, že někdo má důkazy a za vším stojí politická hra jako v knihách Johna Grishama. Ale místní policisté se vůbec netvářili překvapeně. Jako by šlo o něco běžného. To ho znepokojovalo. Nechtěl se jim za dané situace míchat do práce, hlavně dokud necítil kousek pevné půdy pod nohama. Zdejší poměry vůbec neznal. To, co znal, se mu vůbec, ale vůbec nelíbilo.

Zkontroloval si připomínky na facebooku a chvílku zkoumal novinky ze života svých někdejších spolužáků a virtuálních přátel. Nikdy nic nekomentoval, jen četl. Poutalo to jeho pozornost a oddalovalo reálnou práci, které se tak obával.

Věděl však, že se nedá utíkat donekonečna. Nemůže opakovat chyby, které dělal na prezidiu v Bratislavě. Nenechá sebou zametat. Musí se poradit s kolegy a navázat s nimi nějaký kontakt, jinak ho potopí jeho vlastní bezbrannost. Půjde za nimi a probere to s nimi, není to přece nic složitějšího.

Dokořán otevřel dveře a vzápětí slabě vykřikl leknutím. Těsně před ním stál vysoký muž s rukou nataženou ke klíče, téměř se dotýkali. Byl to Richard Potančok, to jméno si dobře pamatoval. Nejvýraznější z jeho trýznitelů.

Statný muž s vypracovanou postavou a tváří s ostrými rysy, na které letí ženy, mu podal zvonící mobil. Udělal to tak rychle, jako by každá vteřina v jeho společnosti způsobovala smrtelný virus.

„Novináři potřebují vyjádření k té uhořelé,“ zahlásil Richard s úšklebkem a otočil se na podpatku vyleštěné boty.

Arogance, která šla z jeho hlasu i mimiky, ho přiváděla k šílenství. Červené skvrny studu se mu po bledé tváři šířily rychlostí světla, až se celá jeho hlava zbarvila do oranžových odstínů. Bez rozmýšlení stiskl tlačítko a hovor zrušil. S telefonem v ruce vyběhl na chodbu.

„Richard!“ zakřičel. Policista se klidně otočil a vykouznil na tváři umělý úsměv.

Přišel jeho čas.

Chtěl mu říct, že není žádný sluha, kterému podávají telefony bez pozdravu. Že ve třetím patře sedí mluvčí, který má tyto záležitosti v kompetenci. Chtěl se zeptat, proč mu ráno nikdo nevolal, když se o tom případu dozvěděli. Jak se má začlenit do kolektivu, když mu nejsou schopni poslat jeden jediný mail. Ale než stihl otevřít ústa, ostatní kolegové se tlumeně rozesmáli.

„Toto je šikana!“ bylo jediné, co vyslovil. Nemohl si vybrat nevhodnější slovo pro svou maďarskou výslovnost. „Šikana!“ zopakoval rozzlobeně a vydal se zpět do kanceláře. Plechové dveře se hlučně zabouchly.

Neměl čas svůj emocionální výstup rozdýchat. Vzrušením úplně hořel. Sbalil si MacBook do plátěné tašky, upravil se před zrcadlem a se zvednutou hlavou odkráčel z policejní stanice, němý a hluchý vůči posměškům.

„Zvládnu to a zvládnu to i sám,“ opakoval si, zatímco zadával do googlu potřebné adresy.

3. kapitola

Služební auto na oddělení sdíleli mnozí, ale většinu času stálo na policejním parkovišti, což se Renému nyní hodilo. Mohl ihned vyrazit. K nenápadné Škodě Fabii přistoupil s respektem. Nikdy předtím takové auto neřídil, vždy upřednostňoval veřejnou dopravu a taxi. Pár minut posedával za volantem a ve zpětném zrcátku sledoval kolegy odcházející na časný oběd.

Po nastartování úspěšně spároval autorádio s telefonem a z malých reproduktorů po chvíli zazněla hitovka jeho oblíbených Radiohead. Silvie říkala, že je to přeceňovaná kapela, ufrňukané nic, které trvá příliš dlouho, ale on je měl rád a hlas Thoma Yorkea ho uklidňoval. Vždycky se mu zdálo, že zpěvák přesně zná jeho pocity.

What the hell am I doing here? / I don't belong here

Utopený v sebelítosti zanechával René za sebou světla semaforů. Okolí se rychle měnilo. Město nebylo velké ani rozlehlé, většina obyvatel žila v panelákových sídlištích a z centra se dostal za pár minut. V dálce se rýsovaly zalesněné kopce. Pustil si naplno klimatizaci

a prosvištěl kolem prvních vesnic, z nichž se v průběhu posledních let staly satelity. Byly plné rychlokvašených bungalovů se zlatými retrívry pobíhajícími po zahradě. Žluté, růžové a oranžové domky „jen pár metrů od vašeho zaměstnání“, jak tvrdí realitky, se mu zamlouvaly. Určitě by raději bydlel tam, než v šedém třináctipatrovém paneláku.

Cestou se snažil dovolat policistovi, pod kterého Terovce spadají. Muž jménem Eduard Láník to však nezvedal. Lekl se, jestli se pomluvy o něm nedostaly i mimo kancelář, a mobil rychle odložil. Potřebuje vyřešit případ, a ne se handrkovat s lokálním pochůzkářem, který na něj bude hledět skrz prsty. S každým kilometrem se cítil sebejistěji a vyrovnaněji.

Pomalu opouštěl satelitní městečka a kopce se tlačily stále blíže k rychlostní silnici. Jak se měnila krajina kolem, tak se měnila i místní architektura. Vícegenerační domy se špičatými střechami a neomítnutou šedou fasádou naznačovaly, že město je v nedohlednu a on se blíží k cíli.

S civilizací, kterou před půlhodinou opustil, ho spojovaly jen billboardy roztroušené podél cesty. Lákaly k návštěvě nedaleké salaše s prodejem pravého ovčího sýra a představovaly břichaté kandidáty do voleb, které proběhly před čtyřmi měsíci. Na jednom z nich byla namalovaná podobizna Ježíše hladícího baculatou ovci. Obraz hýřící kýčovými pastelovými barvami ho zaujal natolik, že přibrzdil, aby se podíval, co představuje. Nápis, který byl původně zřejmě citací z Bible, však neznámí vandalové přestříkali černou barvou. Přes Ježíšovu hlavu někdo načmáral jiná slova.

Slované, vzchopme se! Bojujme jako jeden Velký národ!

Smysl vět úplně nepochopil. Kombinace infantilní kresby s výzvou k bitvě mu připadala směšná a hrozivá zároveň. Chtěl si neznámou formulaci vyfotit, aby ji mohl pověsit na facebook. Ale jakmile odpojil bluetooth a vzal do ruky mobil, ženský hlas z navigace zahlásil: „Po dvou stech metrech odbočte vlevo.“

Nerad opouštěl hlavní trasu vedoucí až k hraničnímu přechodu. Vlevo se táhla pouze nenápadná asfaltka, která ho vedla do neznáma, přímo do srdce zelených kopců. Byl rád, že ji vůbec na poslední chvíli zahlédl.

Křivolaká cesta se zdála být úzká i pro jedno auto, proto do údolí vjel sotva třicítkou. Ale netrvalo dlouho a rozprostřel se před ním přímo pohádkový pohled. Směr údolí vytyčovaly skály, připomínající kamenné jehly nepravidelně rozházené v trávě. Mezi nimi vyrůstaly majestátní smrky. Dokonalost scenerie dotvářel úzký potůček stékající ze zalesněných kopců. René s nohou na brzdě zaujatě sledoval okolní přírodu.

Vypadalo to, že tato cesta nemůže vést k lidem, že ujede ještě pár kilometrů a objeví se nápis „Konec světa“. Ale místo toho uviděl jenom velký šedý kontejner, ze kterého vypadávaly odpadky. Pneumatiky rozházené po zemi obrůstaly vysokou trávou. Tabule zapíchnutá mezi igelitovými taškami a černými pytli na odpad hlásala jasně.

TEROVCE

Jako na povel ztratil telefon hned za značkou signál. Radiohead dozpívali. Z rádia se ozývalo jen šumění občas přerývané slovy v polštině.

„Och, můj bože,“ vzlykl nahlas a třásl rukou, aby se čárečky na displeji znovu zobrazily. Neúspěšně. Navigace ho přesvědčovala, že je na konci své cesty a robotický ženský hlas opakoval frázi „dojeli jste do cíle“. Neobydlené lesy v okolí její slova vyvracely.

U silnice se nacházely pouze pokácené stromy připravené ke zpracování, které se mohly kdykoliv dokutálet až k autu. Dál pokračoval krokem.

Trvalo asi pět minut, než zahlédl první stavbu. Vysoký bílý třípatrový rodinný dům s velkou zahradou ho vrátil zpět do reality. Vypadal úplně obyčejně.

Tak přece tu někdo žije, pomyslel si spokojeně.

Následovaly další a další podobné domy. Jejich červené a šedé střechy dodávaly barvu a život zdánlivě pusté zemi. Rázovitost obce podtrhovaly zanedbané dřevěnice, roztroušené po dvorech jako památníky starých časů. Ze zahrad se ozývalo kdákání slepic a občas zaslechl i štěkot psa, jinak působily Terovce úplně pustě.

Po chvíli se dostal k něčemu, co bylo možno považovat za náves, ale ve skutečnosti šlo jen o křižovatku tří cest. Ve středu prázdného prostoru byla udusaná tráva a skromné dětské hřiště s jednou houpačkou a dvěma zrezivělými prolézačkami. Napravo se krčila jednopodlažní křiklavě zelená stavba se svítícím logem pivovaru a nápisem Pohostinství U Ferdina. Dovnitř se vcházelo přes dřevěnou terasu se stříškou, druhé dveře vedly do malé prodejny potravin. Ve stínu postávala hrstka mužů s pivními sklenicemi v ruce.

Byli to první lidé, které od vjezdu do Terovců potkal. Vesnice dosud vypadala jako ospalé město duchů. Prázdné zahrady i ulice připisoval letnímu horku, které v době oběda dosahovalo vrcholu.

Zpomalil, aby zkontroloval číslo na budově pohostinství. Jeden z mužů se však rychlým krokem vydal k autu a rozhodně se mu postavil do cesty. Rozkročené nohy se pařily v zelených montérkách, na horní část těla se mu lepilo špinavé bílé tílko.

René opatrně pootevřel okno a tou nejčistší slovenštinou, jaké byl schopen, muže oslovil.

„Prosím vás. Můžete mi poradit, kde bydlí Jaroslav Krasňanský? Nemohu nikde najít domovní čísla.“

Postava v montérkách se nedůvěřivě přiblížila k autu. „A vy jste kdo,“ řekl suše, jako by se neptal, jen něco konstatoval. Širokou tvář mu pokrývaly pot a strniště.

„Policie. Kriminálka,“ představil se. Při těchto slovech, která vyslovil poprvé v životě, pocítil znepokojivé lechtání v žaludku.

Chlap si pohladil pleš. Z jeho pohybů a artikulace bylo zřejmé, že pivo na ostrém slunci ho zmohlo víc, než očekával. „Fízl,“ konstatoval znovu a ukázal křivé zuby. „Neměli byste být dva? Ve filmu

vždycky chodí dva fízlové. Hodný a zlý,“ rozchechtal se. Ostatní muži se zpod stínu ani nepohnuli.

Neměl chuť ztrácet s ním více času, než je třeba. Konverzace s opilými lidmi ho vždy unavovala. Byl abstinent a alkohol mu přímo bytostně vadil.

„Víte, kde bydlí Krasňanovi, nebo ne?“ Nahodil profesionální tón, aby muže zastrašil. I jeho samotného překvapila vlastní sebejistota.

„Vím, vím, jasně že vím,“ odpověděl nečekaně ochotně. „Každý ví, kde bydlí Jarda. Tady za hospodou pojedete rovně až na konec cesty. A uvidíte jejich dům. Určitě poznáte, že je to ten jeho. Žádný podobný v Terovcích nenajdete,“ rozesmál se nad vlastními slovy.

Reného zajímalo proč, ale více se nedozvěděl. Chlap zvedl ruku na pozdrav a těžkopádnou chůzí se vrátil zpět ke svým mlčenlivým společníkům. Rozjel se tedy dále podle jeho pokynů.

Za pohostinstvím U Ferdina se rozbitá silnice jako zázrakem srovnala a nový asfalt se topil ve slunečních paprscích. Domy vedle sebe stály nahuštěně a René přemýšlel, jak pozná, který z nich patří Jaroslavu Krasňanovi. Všechny vypadaly téměř navlas stejně. Za poslední žlutou stavbou vesnice končila. Nikde neviděl žádnou další budovu, ale cesta pokračovala dále do údolí. Vydal se na její konec a v duchu proklínal místního opilce za neurčitou navigaci.

Ve slunečních odlescích se však po pár metrech začaly zjevovat tajemné obrysy geometrických tvarů. Nikdy nic takového neviděl. Na první pohled stavba připomínala zmenšeniny egyptských pyramid, byla poskládaná ze tří ostrých trojúhelníků zaklíněných do sebe. Teprve když přijel blíž, uvědomil si, že má před sebou palác obrovských rozměrů s ještě větším pozemkem okolo. Bílou členitou budovu lemovalo z jedné strany betonové zábradlí natřené zlatou barvou. Směrem od cesty ji před zrakem nechtěných návštěvníků chránila vysoká zeď. Jediné, co mohl před vchodem vidět zblízka, byla poštovní schránka, vypodobněná jako zmenšená kopie tohoto podivného architektonického kýče.

Pochopil, proč se při hledání domu Jaroslava Krasňana nemohl splést. Další takový nebyl nejen v Terovcích, ale zřejmě nikde na celém světě.

„Kdo jste,“ ozvalo se, jakmile vystoupil ze své fabie. Nestihl ani vydechnout a psychicky se připravit na rozhovor. Otázka byla stejně jako u muže, kterého potkal před hospodou, jen suchým konstatováním bez otazníku na závěr. Tentokrát ji vyslovil ženský hlas.

Otočil se a spatřil, že ho zpoza zdi sleduje blondátá hlava. Renému chvíli trvalo, než si uvědomil, že nejde o žádnou obryni, ale ženu sedící na koni.

„Juhász, kriminálka,“ představil se a zamával na ni služebním průkazem. „Přišel jsem za Jaroslavem Krasňanem kvůli...“

„Ano, vím kvůli čemu,“ prohodila chladně neznámá hlava a ihned znovu zmizela za zdí.

Nablýskaná zlatá branka se před ním rozevřela sama od sebe. Za ní se nacházela velká travnatá plocha a zadní část podivného paláce.

Žena už stála na zemi a lesklého hnědého koně vedla vedle sebe. Pociťoval vůči impozantnímu zvířeti respekt a udržoval od dvojice odstup několika kroků.

„Jste Polák?“ zaskočila ho majitelka pěkného hnědáka. „Máte podivný přízvuk.“

„Já? Ne. Tedy vlastně...“ zarazil se. Nač by jí to měl vysvětlovat?

Zdálo se, že dál ji to nezajímá, už se neptala a on mlčel. Ale-
spň měl čas si ji nenápadně prohlédnout. Musel si přiznat, že vypadala přitažlivě. Vlasy měla upravené a svázané do silného ohonu, tvář výrazně nalíčenou, dokonalé nehty nalakované růžovým lakem a oblečená byla v přiléhavém jezdeckém kostýmu. Mohlo jí být kolem čtyřicítky, ale postavou to vůbec nenaznačovala. Byla štíhlá a drobná, působila pružným dojmem – jako bývalá baletka.

Když se už společně blížili k zadním dveřím domu, otočila se k němu a podala mu ruku.

„Darina Krasňanová,“ stisk drobné dlaně byl překvapivě silný. „Jardova manželka. A švagrová Ivety.“

Ukázala do chodby a zároveň mu naznačila, že dovnitř nepůjde. „O všem vám poví muž, mě se neptejte,“ procedila bez emocí a rázně kráčela zpátky ke koni. Musel se přemáhat, aby odtrhl zrak od vrtícího se zadku, navlečeného do přiléhavého jezdeckého kostýmu. Vzpomněl si na Silvii a za svou slabost se ihned zastyděl.

V hale s bílou mramorovou podlahou byl příjemný chládek. Z kapsy kalhot vytáhl telefon, aby si vyfotil nadrozměrné sochy andělů, které stály v koutech. Po dvou rozmazaných pokusech vešel do místnosti z jiných dveří muž. René se v rozpacích zadíval do mobilu a předstíral, že píše zprávu. Teprve po chvílce zvedl hlavu od displeje a předvedl zdvořilostní úsměv.

Jaroslav Krasňan vůbec nevypadal jako majitel takového paláce. Vlastně nebyť nepřírozeně velkých bílých zubů, ke kterým mu zjevně dopomohl zubař, velmi by se nelišil od opilého chlapa, jehož René potkal před pohostinstvím U Ferdina. Široká tvář, výrazné lícní kosti, kulaté oči blízko u sebe a vlasy neurčité hnědé barvy. Na sobě měl montérky a vytahané červené tričko s logem stavební firmy.

Stisk jeho ruky nebyl ani z poloviny tak silný jako stisk jeho manželky.

„Dělám v garáži, nečekal jsem návštěvu,“ omluvil se za svůj vzhled. Vypadal, že je naštvaný, že ho někdo při práci vyrušil. „Vlastně vůbec nevím, proč jste přijel až z krajského města. Byli tu policisté od nás, všechno si zapsali,“ poznamenal nespokojeně namísto uvítání.

„Rádi bychom měli věci v pořádku,“ zamumlal René a následoval ho do obrovského obývacího pokoje. Designem pokoje byl zklamaný, čekal prvotřídní kýč. Ale až na fialovo-zlaté polštáře, rozložené po kožených sedačkách, byla místnost úplně obyčejná.

Sedl si opatrně, protože velmi dobře věděl, že napjatá kůže může u takovém teple vydávat nepříjemné zvuky. Nepotřeboval se ztrapnit u svého prvního výslechu.

„Je to takto. Moje sestra Iveta, ať jí je zem lehká, nebyla právě vzornou matkou,“ pustil se do vysvětlování Jaroslav a z baru zabudovaného do zdi vytáhl láhev se slazenou minerálkou. Před sebe postavil nealkoholické pivo v plechovce. „Ale nezasloužila si takovou smrt. To si nezaslouží nikdo,“ otrásl se.

„Vy jste ji viděl, když...“, vyzvídal René a snažil se tvářit soucitně jako moderátoři plačtivých talkshow v televizi.

„Jestli jsem ji viděl? Na ten pohled nikdy nezapomenu! Proboha, vždyť celá hořela! Ani jsme ji nepoznali, nikdo, kdo byl na Prašce, až když padla na zem. Bylo to příšerné!“

„Praška je kopec?“

„Ano, ano, kopec, tady nahoře z druhé strany družstva,“ ukázal muž prstem do vzduchu. Tričko měl pod paží děravé. „Chodíme tam každý rok slavit slunovrat. Takový náš zvyk, tady v Terovcích. Už byla tma, když vyběhla z lesa Linda, moje neteř. A chvíli nato – Iveta. Nechtěli jsme, aby ji Linda viděla, ale nedalo se jinak. Hned jsme utíkali s chlapy dolů a volali sanitku a faráře, i když jsme věděli, že už je pozdě. Než přijela sanitka, utekla půlhodina.“

Tvář měl zamračenou a zdálo se, že má ten hororový výjev stále před očima.

„Takže nejprve vyběhla její dcera a pak za ní utíkala ona?“

„Ano, ano, tak to bylo,“ přitakával. „Chtěli jsme Lindu chytit, víte, ale nedalo se. O mrtvých jen dobré, se říká, jenže Iveta byla mizerná matka. Všichni jí říkali, že má s chlastem skončit, že to nedopadne dobře.“

René měl pocit, že čte policejní spisy. Muž evidentně říkal stejná slova už podruhé.

„Takže si myslíte, že ji zabil alkohol?“

„Alkohol úplně ne, ale opila se a někde spadla nebo co. Já nevím. Opilá byla jak Dán, to vám řeknu. A teď nechala všechno na mně.“

Poslední věta bratra mrtvé ženy ho překvapila. Lítostivý a zmatený výraz na podnikatelově tváři vystřídal špatně skrývaný hněv.

Jaroslav jako by tušil, že ho policista zkoumá, a upil z plechovky, aby zakryl vlastní emoce.

Ale on dál vyzvídal. „Co nechala na vás?“

„No všechno,“ vyštěkl nepřirozeně vysokým hlasem. „Všechno kolem těch pozemků a našeho vleku. Jak se mám teď dohodnout s těmi lidmi? Čekat zase roky, než proběhne to řízení... no, to dědické? Nikdy to nespustíme, říkám vám, nikdy!“

„Promiňte,“ ohradil se nechápavě René. „Vůbec vám nerozumiím. Můžete mi to vysvětlit? Ale pomalu, prosím.“

Jaroslav Krasňan se posadil hlouběji do křesla a plechovku mačkal v dlaních. Zdálo se, že je už klidnější. Zhluboka se nadechl a pustil se do vyprávění.

„Máme s mou firmou takový plán, víte. Podnikatelský plán. Budujeme zde lyžařské středisko. Kopců je v okolí dost a my s Ivetou jsme po tatínkovi zdělili velkou část lesa. Všecko je legální, normálně to najdete zapsané v katastru. Projekt je hotový, všecko, no, jak má být. Stromy jsou pokácené, trať připravena, lanovka stojí, už jen pár drobností nám chybí, abychom to mohli tuto zimu spustit.“

„Jaké drobnosti?“

„Víte, jsou tu lidé, kteří nechtějí zaboha prodat těch pár metrů, které jim údajně na kopci patří. A dělají, jak se to jmenuje? Průtahy! Natahuje se to pořád dokola, oni tvrdí, je to naše, my tvrdíme, je to naše, a proto je to u soudu a tak dál.“

René se na něj podíval se zájmem. Tuto informaci se ve spise nedočel. „Jací lidé?“

„No tady z vesnice! Ta stará čarodějka Irena Šimková a její parta. Nechtějí tu mít středisko, tvrdí, že to zničí lesy a tak, ale to není pravda! Všichni si přijdou na svoje. Celá vesnice si vydělá. Budou sem jezdit turisté, utrácet tady peníze a my se pak budeme lépe starat o tu přírodu, nemyslíte?“ Obrátil se na něj s otázkou v hlase, ale odpověď už dávno znal. Plechovku od piva vztekle odhodil na zem.

V jeho očích se zračila zlost, která se k vzezření dobráckého sedláka vůbec nehodila. Zorničky se mu nebezpečně rozšířily a ztmavly. René